
ENSIS EN ZO

Het is toch wel een tic, al zeg ik het zelf. Overal waar ik kom verdwijnen foldertjes, visitekaartjes en plattegrondjes in mijn tas. Voor de info, de herinnering en de heb. Er zijn stoffiger gewoontes. Op deze tropische vakantie-dag is het weer eens zo ver. Op een Schouwse balie tref ik de zomereditie van het minimagazine *LeukSD*. Een langere naam past er niet op, zo klein is het ding. Het belooft leuke tips en wetenswaardigheden, dus mijn aandacht hebben ze. Benieuwd naar wat er deze coronazomer te beleven valt op ons geliefde Schouwen-Duiveland, stop ik hem mijn rugzakje.

Een uurtje of wat later vis ik hem eruit, klaar voor al het beloofde leuks. Hoewel ik geen hoogstandjes mag verwachten, raak ik na wat microgeblader het spoor een beetje bijster. Of liever gezegd: het is een Klein Rommeltje. Zonder paginanummers, zonder logica en met weinig variatie. Fronsend zet ik mijn bril af. Het is makkelijk praten, zo aan de zijlijn, en een beetje kort door de bocht. Ik weet het, maar toch. Ik mis de beloofde 'leuk', de sun&fun en een beetje jus. De smaakmakers, waar toeristen deze zomer – meer dan ooit – naar uitkijken, ze lijken mondjesmaat te vinden.

Net als ik het boekje een zwaai wil geven heb ik er eentje te pakken: de iconische vuurtoren van Haamstede. Deze smaakmaker doet het altijd goed. Wel zonde dat het idee 'leuk, ik stap op de fiets en neem er een kijkje' halverwege het lezen al in het water valt. Bezoek mag er namelijk niet in. Niet echt leuk. En ga je toch, dan moet je genoeg nemen met een ingepakte Zeeuwse zuurstok. De toren staat namelijk al twee jaar in de steigers voor onderhoud en is nog steeds niet klaar. Toch jammer van de foto. Tja, even vergeten te melden. Een kleinigheidje...

Ik ben gewaarschuwd maar ik blader toch nog even verder. Dan valt mijn oog op een artikeltje met de bijzondere kop: 'Ooit weleens scheermessen gegeten?' Nou nee, maar de titel klinkt leuk en de foto van de smakelijk opgediste, mesvormige schelpdieren maakt me nieuwsgierig. Ik hou van lekker eten dus mijn bril gaat weer op.

De auteur neemt met twee korte zinnestjes een aanloopje over de ontdekking van scheermessen als eetbare lekkernij, verkrijgbaar bij de betere restaurants. Het blijft bij een klein aanloopje. 'Ensis is een geslacht...' Ik kijk even bedenkelijk bij zijn drie. *Ensis*. Wacht even, wat doet die Latijnse naam daar? De combinatie met 'geslacht' voert me rechtstreeks terug naar de biologies, lang geleden. Waar gaat dit heen? We gingen toch lekker eten?

Licht verward lees ik verder. Zin vier. 'De typesoort van dit geslacht is *Ensis Magnus Schumacher 1817* (jonger synoniem: *Ensis Arcuatus [Jeffreys, 1865]*).' Mijn ogen worden groot. Zou de auteur tijdens het opslurpen van die weekdier-tjes in lauwe saus werkelijk met warme gevoelens denken aan al deze informatie, inclusief naam, toenaam en voorzien van jaartallen bovendien? Mijn nieuwsgierigheid naar léuke weetjes over de lange lellebellen en de bijbehorende HogeKeukenKunst wint het van mijn verwarring. Kom maar gauw door met de namen van de restaurants die hun sterren verdienen met de bereiding van deze Zeeuwse zeejuwelen. Inclusief adres en telefoonnummer graag. Maar nee, zin vijf jubelt over het aantal bekende soorten en zin zes neemt me mee naar het tijdperk van het *Onder Mioceen*. Anders gezegd: lang, heel lang geleden: ik ben bij *Fossielen* aangeland. Ben je er nog? Ik hier probeer het nog even. Het artikeltje is zo kort, dat de culinaire openbaring niet lang meer op zich kan laten wachten, maar mijn hoop daarop begint er nu wel een beetje slapjes bij te bungelen. Ik zucht ervan.

Terwijl de auteur lekker op dreef is, raak ik juist op drift. Via lastige woordcombinaties als 'determinatie op soortniveau' en 'jongere synonymie' word ik al knijpend met mijn ogen begeleid naar de uitgestorven soorten aan onze kust: *E. Complanatus* en companen legden reeds het loodje. Het zal me inmiddels worst zijn, maar gelukkig voor horeca en schelpdierminnaars is glippermans *E. Ensis* nog springlevend.

Om het verhaaltje helemaal in stijl af te ronden wordt het woord *Bivalven* nog even het podium opgeduwd. Het zal toch niet? Gelukkig schiet Wikipedia me te hulp: het zijn tweekleppigen. Zo, dat weet ik dan ook weer. Vlak voordat hij een definitieve punt zet, merkt de schrijver nog even op dat Schouwse vissers op *Ensis*-soorten vissen, en dat ze – jawel – eetbaar zijn. Huh? Neemt hij me in de maling? Oud nieuws afkomstig van het trio *titel, foto* en *aanloopje* opdienen als verrassende conclusie en aanbeveling? Wetenswaardigheidjes zijn welkom, maar wetenschappelijk gewauwel over een antieke verzameling slijmjassen vermomd als culinaire tip? Ik zit er, net als al die andere vakantievierende *LeukSD*-lezers, niet echt op te wachten. Er is niks leukigs aan.

Voor *LeukSD* heb ik daarom nog een kleine tip: haal de volgende edities even door de redactionele wasstraat graag. Frisgeboend, vol sun&fun en een beetje jus lezen ze echt stukken leuker. Ik beloof ze dan, gewoontegetrouw, in mijn tas te stoppen. Voor de info, de herinnering en de heb. En wie weet, ooit, eet ik weleens een keer *Ensis en zo*, op mijn altijd geliefde Schouwen.